

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De pugna quae Alexandriae inter Christianos & Iudaeos suscepta est, &
Cyrilli episcopi contra praefectum Orestem altercatione. Cap. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

teriūque gradu & ordine donaret. Huius Chryfanthi conciones extant & elegantes, & acutæ. Ablabius postea ecclesiæ Nouatianorum, quæ est Nicææ, episcopus fuit creatus, ibique pariter Rhetoricam docuit.

De pugna quæ Alexandria inter Christianos & Iudeos suscepta est, & Cyrilli episcopi contra præfectum Orestem altercatione. CAP. XIII.

Eodem tempore Iudæorum gens, à Cyrillo episcopo Alexandria hanc ob causam eiecta est. Populus Alexandrinus præter cæteros seditionibus delectatur: in quibus, si quando sit oblata illarum conflandarum occasio, scelera eduntur propè intolerabilia: quippe sine sanguine nunquam populi impetus sedatur. Id temporis tumultus, non de causa aliqua necessaria, sed de studio saltatores spectandi (quod malum per omnes ciuitates serpit) in ipsa multitudine fortè ciebatur. Nam die Sabbati ingens turba ad quendam saltatorè spectandum confluit. Et quoniam Iudæi, qui illo die feriantur, non legi audiendæ, sed spectaculis & ludis scenicis contemplandis totos se dedebat, dies ille populi factionibus inter se mutuo dimicandi causa exitit. Ac quamquam populi discordia à præfecto Alexandria quodammodo tum pacificata fuit, nihilominus tamen Iudæi alteri populi factioni aduersarij esse non destiterunt. Atq; tametsi Iudæi Christianis erant semper infesti, tum tamen propter saltatores inulto in eos infensiores facti sunt. Itaq; cum Orestes præfectus Alexandria *πολιτεία* (sic enim publica præfecti edicta appellant Alexandrini) in theatro proponendam curaret, aderant etiam Cyrilli episcopi necessarij, vt edicta à præfecto publicata considerarét. Inter quos erat vir quidam nomine Hierax, humilioris literaturæ magister: qui attentissimus auditor episcopi Cyrilli fuit, & in concionibus eius plausum diligentissimè excitare consuevit. Hunc igitur Hieracem, vt primum Iudæorum multitudo in theatro conspicata est, extéplo vociferari cœpit, cum ob nullam aliam causam ad theatrum accessisse, quàm vt populum ad seditionem concitaret. Orestes autem, etsi ante Episcoporum potestas illi odio propterea fuerat, quòd per eos nonnihil de autoritate eorum, qui ab

SOCRAT. HISTORIAE

Imperatore ad magistratus gerendos designati erant, admodum detractum fuit, tamen tum vel maxime, quod Cyrillus videbatur in eius edicta curiosè inquirere. Proinde Hieracem palam in theatro comprehensum, grauibus diuexauit suppliciis. Qua re intellecta, Cyrillus Iudæorum primarios accersit: illis, si non contra Christianos tumultus ciere desistant, debitas pœnas se irrogaturum minatur. At multitudo Iudæorum, cognitis episcopi minis, multo maiore iracundiæ æstro exardescere, machinasque ad Christianis nocendum excogitare cœpit: quas quidem præcipuam causam Iudæos Alexandria exturbandi fuisse iam ostendam. Iudæi cum tessera ipsi sibi dedissent, nimirum ut quisque anulum ex cortice palmæ confectum gestaret, nocturnam pugnam contra Christianos instituunt. Itaque nocte quadam per vniuersas vrbs regiones à quibusdam conclamandum curant, totam ecclesiam Alexandri nomine nuncupatam igne conflagrare. Quo audito, Christiani, alius aliunde, concurrunt, ut ecclesiam ab incendio liberet. Tum Iudæi protinus impetu in Christianos facto, eos trucidant. Atque ut à suis annulis demonstratis, manus abstinabant, sic Christianos, qui ipsis fortè obuiam facti erant, è medio tollebant. Vbi autem illuxit dies, sceleris autores minimè obscuro & incogniti fuerunt. Qua de re Cyrillus grauiter commotus, cum ingenti manu ad Iudæorum Synagogas (sic enim eorum templa vocantur) recta pergit: & ex Iudæis nonnullos neci dat: alios expellit è ciuitate, eorumque fortunas à multitudine diripi permittit. Itaque Iudæi, qui vsque ab Alexandri Macedonis temporibus illam urbem incoluerant, tum vniuersi inde eiectione, alij in alia loca dispersi vixerunt. Adamantius ex numero Iudæorum, qui medicinam docebat, Constantinopolim profectus, ad Atticum episcopum se contulit. Qui posteaquã Christianam religionem professus erat, Alexandria denuo habitauit. Orestes, illius vrbs præfectus illud Cyrilli factum valde iniquo animo tulit, magnumque cepit dolorem, tam præclaram ciuitatem tanta hominum multitudine profusorbatam esse. Quamobrem ad Imperatorem de rebus ibi gestis, refert: Cyrillus etiam Imperatori Iudæorum cætera per literas significat: & nihilominus tamen de amicitia
conci-

concilianda (ad illud namque faciendum populus Alexandrinus illum impulerat) cum Oreste agit. Verum ubi Orestes de amicitia ne audire quidem voluit, Cyrillus librum Euangeliorum (hunc enim illum reueriturum putavit) ei manu porrexit. At cum Orestis animus ne hoc modo quidem deliniri posset, sed inter eum & Cyrillum capitales inimicitiae semper intercederent, hæc clades quam deinceps commemorabo, inde consecuta est.

Quod Monachi qui Nytra conueniebant, Alexandriam Cyrilli causa descendentes, turbas contra præfectum Orestem concitarunt.

CAP. XIII.

Nonnulli ex monachis qui Nitram montem accolabant, ingenio feruentiore præditi, sicut iam pridem idem ipsum declararunt, exorsi à Theophili temporibus, quando erant ab illo contra Dioscorum & eius fratres iniquè armati, sic id temporis quoque emulationis ardore inflammati, prompto & alacri animo pro Cyrillo dimicare constituerunt. Itaque viri ad quingentos numero ex monasterijs egressi, urbem Alexandriam contendere, præfectum rheda circumuectum obseruare, eum adire, sacrificum, gentilem, & aliis compluribus contumeliosis nominibus appellare cœperunt. Ille suspicatus sibi à Cyrillo infidias collocatas esse, exclamare se Christianum esse, & ab Attico episcopo Constantinopoli baptizatum. Verum ubi Monachi eius verba videbantur contemnere, vnus forte ex illorum numero nomine Ammonius caput præfecti lapide percutere. Præfectus illo vulnere inflictio totus sanguine manare. Quapropter præfecti apparitores, exceptis paucis, omnes se clam inde subducere, alius alio se in multitudinem abdere, præcauentes ne lapidum iactu interimantur. Interim populus Alexandrinus frequens eo confluere, monachos præfecti causa animo prompto vlcisci: quos omnes præter Ammonium in fugam vertunt. Illum ad præfectum deducere. Præfectus palam, vti leges postulant de eo quæstionem exercere, tormentis tantisper afflictere, dum extremum spiritum edit. Quæ res non diu post ad Imperatorum aures perlata est. Quinetiam Cyrillus eandem re illis,